

SOUTĚŠÁ½NĀ• POVĀ•DKA V.

StĀ™eda, 30 leden 2008

Tak uĀ¾ nĀ›jakou dobu pĀ™emýšlím, co napsat k vaĀ™ení a úpravĀ› moĀ™ských ryb a moĀ™ských potvor. Ale nemýšlenky, Ā¾e jsem k tomuto tématu ještĀ› patĀ™iĀ•nĀ› nedozrála ... No - je to totiĀ¾ ponĀ›kud sloĀ¾itĀ›jš protoĀ¾e mĀ› ještĀ› pĀ™ed sedmi lety ani nenapadlo, Ā¾e bych na nĀ›co takového nedej boĀ¾e jenom sáhla, nebo to nĀ›jak v kuchyni rdousila Ā•i upravovala k jídlu, natoĀ¾ to jedla...

Nikdy mĀ› ani ve snu nenapadlo, Ā¾e se seznámím s Ā•lovĀ›kem, co nĀ›co takového dĀ›lá. Jsem totiĀ¾ odjakĀ¾iva obrotíĀ¾ák na nová jídla a to tak velký, Ā¾e aĀ¾ do doby, než jsem poznala svého druhého manĀ¾ela, jsem si v restauracích dala obalované filé, Ā™ízec nebo obalovaný sýr. O tom jsem vĀ›dĀ›la co to obnáši a neĀ•ekalo mĀ› Ā¾ádné pĀ™ekvaťáki, já totiĀ¾ vĀ›bec špatĀ› snáším. KdyĀ¾ jsem se poprvé na OkoĀ™i potkala se svým, teĀ• jiĀ¾ druhým manĀ¾elstvím, obrovské modré oĀ•i plné hvĀ›zdiĀ•ek, byl galantní, zamiloval se prý do mĀ› na první pohled, nosil mĀ› na rukou a nosil mi rĀ› a já - aĀ• jsem se po rozvodu snaĀ¾ila drĀ¾et hesla "hlavnĀ› jiĀ¾ nikdy v Ā¾ivotĀ› Ā¾ádného chlapa" - jsem za nedlouho do vymĀ›kla. Jemu by neodolala asi Ā¾ádná Ā¾ena. To jsem ale ještĀ› netušila, co pro mĀ› bude tento vztah obnášet (mj. první tĀ™i mĀ›síce jsem chodila na rande se dvěma slovníkama a on s jedním, než se nám to podařilo zkrouhnout na jeden společný). Asi po mĀ›síci chození, mi pĀ™i louĀ•ení jen tak v letu vrazil do ruky malou prĀ›hlednou krabici s tím, Ā¾e aĀ¾ si to dám na pĀ›t minut do trouby a koupím si Ā•erstvou bagetu, Ā¾e to bude dĀ›sná pochoutka. A mazal pryč. Jak tak na to koukám, ke své hrĀ›ze zjišĀ¾uji, Ā¾e drĀ¾ím v ruce prouĀ¾kované naplnĀ›né šnĀ›Ā•i ulitky, tak s hrĀ›zou v oĀ•ích Ā™vu: "paneboĀ¾e, to jsou ale šneci, tak to tedy ne!!!! Já šneky nikdy nejedla, nejím a jíst nebudu!!!! Ty ses zbláznil!!!" A zaĀ•alo mi docházet, co budu muset asi pĀ™ekousnout... Šneky pak udĀ›lal doma sám, pozval mĀ› ke krásnĀ› prostĀ™enému stolu s dobrým vínem a po dlouhosáhlým vysvĀ›tlování, Ā¾e je to jako vepřovové masíĀ•ko na másle, soli a s petrĀ¾elkou, jsem to do sebe natlaĀ•ila. No, dobré to vĀ¾něnĀ› bylo, ale to jsem si vychutnala aĀ¾ podruhé, kdy jsem ze sebe uĀ¾ trochu sklepla hrĀ›zu ze zjištĀ›ní, co Ā¾e to vlastnĀ› jím. Vzpomínám, jak vloni v lehoučkách jsem se zase smála já jako blázen: sbírám si tak po dešti mokré hĀ™ítky a manĀ¾el lítá po lese jak utrĀ›enej, v eufórii, oĀ•i mĀ›l navrch hlavy a pokĀ™ikuje: "JeĀ¾kovy voĀ•i, to jsem v Ā¾ivotĀ› nevidĀ›l, tady je všude mrak nádherných velkých burgundských šnekĀ™, to u nás není!!!!!" A já se dĀ›snĀ› Ā™ehala: "jo, kdybyste je neĀ¾rali, tak by se taky doĀ¾ivali dĀ›chodového vĀ›ku jako u nás." Dalším setkáním s touto havĀ›tí byl salát z chobotnice. Jen jsem do toho zašĀ¾ourala a uvidĀ›la pĀ™ísavky a uĀ¾ jsem cítila, jak aĀ¾ to spolknou se mi pĀ™icucně zevnitř na Ā¾aludek a ... No, tenhle pocit mĀ› opustil aĀ¾ kdyĀ¾ manĀ¾el salát pĀ™ebral, sám snĀ›dl kousky s pĀ™i nechal jen ty jakoby masíĀ•kové. Jinak musím dodat, Ā¾e sépie nebo chobotnice pĀ™ipravuje tak, Ā¾e vĀ›bec nejsou gumové (je tady zvykem), ale jen se na jazyku rozpadají, v Armorické omáĀ•ce na bílém vínĀ›, whisky a spoustĀ› cibule. KdyĀ¾ pĀ™ijela vĀ›bec poprvé do BretanĀ› (se svými dĀ›tmi na pozvání manĀ¾elových rodiĀ•ů), tak se na naši poĀ•est konala velká rodinná veĀ•eĀ™e. StĀ™ se prohýbal pod mísami velkých krevet a langust. JeštĀ› kdyĀ¾ jsem usedala ke stolu, tak jsem netušila, co vše to bude obnášet. Všichni si hrábli rukou do mísy, nabrali nĀ›jakou tu potvoru, utrhli jí hlavu, zaĀ•ali sundávat krunyĀ™ek s noĀ¾kama .... a já zaĀ•ala mĀ›nit barvy, jak se mísa pomalu, ale jistĀ› ke mnĀ›. Nedokázala jsem si v tu chvíli vĀ›bec pĀ™edstavit, Ā¾e bych na to sáhla, nedej boĀ¾e tomu trhala hlavu a loupala to uĀ¾ vĀ›bec ne, Ā¾e bych to posléze pozĀ™ela. Braly mĀ› mrákoty a nevĀ›dĀ›la jsem, jestli omdlím hned nebo aĀ¾ za chvíli. NaštĀ›stí duchpĀ™itomný manĀ¾el, znalý mých reakcí, tam sáhl za mnĀ› a schystal mi to sám. Na talířĀ™ek mi pokládal jen masíĀ•ko. Jak jsem to v sobĀ› zlomila a ochutnala, tak jsem se pomalu zaĀ•ala vzpamatovávat. A tak koukám na své dĀ›ti, jak zvrhle dĀ›lají to co ostatní, ani se nad tím moc nepozastavují! Ach, kde byla v tu chvíli má letitá láskyplná výchova ke zviĀ™átkĀ™, ke všemu Ā¾ivému... PokaĀ¾dé kdyĀ¾ jsme v Bretani, tak, protoĀ¾e manĀ¾el je kvalitĀ™ a moĀ™ských ryb a korýšĀ™, kdykoliv se jde nakupovat do mĀ›sta, musíme nejdĀ™íve na rybí trh (asi je to deformace z povolání, no kaĀ¾dej máme nĀ›jakou). Byla jsem doslova v šoku, jak tam Ā¾eny a muĀ¾i berou z hromad, ledové tĀ™ištĀ› nebo akvárií, jen tak do ruky, rĀ›znĀ› velké kraby, zkoumají je ze vše stran a co se jim zamlouvalo, to koupili. Bylo mi jasné, Ā¾e tohle já dĀ›lat nikdy nebudu, navíc jsem si udrĀ¾ovala znaĀ•nou vzdálenost od tĀ›ch vystavených potvor; co kdybych se nĀ›jaké zalíbila a pĀ™ibĀ›hla blížĀ¾... Naprosto pĀ™esně si vybavuju, jak jeden veĀ•er netušim, pokládám nevinnou otázku: Co bude k veĀ•eĀ™i? A slyším: "Ā½abí stehýnka". "CooĀ¾ee?!?!? To já jíst nikdy nebudu!!!!" a uĀ¾ si pĀ™edstavuju ty malé zelené Ā¾abí noĀ¾ky na svém talířĀ™i, a ještĀ› s tĀ›ma ropušpupinkama .... a bylo vymalováno. "Ty jsi byl chytat Ā¾áby?!?" "Neblni", slyším, "mám je mraĀ¾ený, bude to jak malý kuĀ™ecí stehýnka na smetanĀ›!" Nu, na slovní spojení "kuĀ™ecí stehýnka na smetanĀ›" jsem byla ochotná slyš dokonce i testovat. A - fakt, stálo to skuteĀ•nĀ› za to. Onehdá jsem takhle pĀ™ijela veĀ•er do BretanĀ› (na Veliký manĀ¾elem. Dali jsme veĀ•eĀ™i a šli spát. Ráno jako vĀ¾dy (protoĀ¾e jsem ranní ptĀ•ek), jsem šla udĀ›lat do postele. Voda se vaĀ™í, kafiĀ•ko v hrnku, jen vyndat mlíko z lednice. OtevĀ™u jí a sahám po mlíce, najednou koukám, nĀ›jaké dlouhé Ā•erné tyĀ•ky a než jsem staĀ•ila zjistit, co to je, tyĀ•ky se samy zvedly nahoru, já zaĀ™vala a odlítla. To uĀ¾ slyším dusot po dĀ™evĀ›ných schodech: "Jééé, já ti zapomněl Ā™íct, Ā¾e mám v šuplíku langustu, co budu zítra k obĀ›du". A tak jsem šla do lednice radĀ›ji zas aĀ¾ po obĀ›dĀ›. Jindy zase na nákupu ke mĀ› pĀ™ibĀ›hl, v ruce igelitku s nĀ›Ā•ím, Ā™ka: "drĀ¾" a odbĀ›hl. Igelitka se mlela jak o Ā¾ivot, ve mnĀ› by se krve nedoĀ™ezal, zelená, s rukou nataĀ¾enou maximálnĀ› od tĀ›la jak to jen šlo, poslušna slov svého manĀ¾ela jsem drĀ¾ela a nepustila. Byli v tĀ™i rychlí krabi. TĀ›m doma poslal a popepĀ™il pupíky, šoupnul je do papiĀ›ku, podlil trochou vody, zavĀ™el pokliĀ› zapnul plyn. Já jen stála ve dveřĀ™ích kuchnĀ›, slzy jak hráčky se mi Ā™inuly po tvĀ™ích, vĀ¾dyĀ¾ jsem slyšela, jak škrabou noĀ¾iĀ•kama na pokliĀ•ku zevnitř, kdyĀ¾ teplo zaĀ•alo silít. Byla jsem vyprovazena z kuchynĀ› na zasklenkou dobrého vína, a s dopouĀ•ením, Ā¾e mám myslet na nĀ›co hezkého, obĀ›d Ā¾e bude za chvíli. Fakt je, pozdĀ›ji s rĀ› znyma sosíkama a Ā•erstvou bagetou, to šlo rovnou do ledvin :-))) Jednoho dne jsme se zase zastavili po ránu na rybím trhu, manĀ¾el u jednoho stánku potkal nĀ›koho známého a zapovídal se. Já okukovala hezky naaranĀ¾ované stánek s ledovou tĀ™ištĀ› a moĀ™skými produkty. DrĀ¾íc se v patĀ™iĀ•né vzdálenosti od malých krevetek, poskakující výšky na hromadách, a s myšlenkou, aby mi nedej boĀ¾e nĀ›jaká neskoĀ•ila do kapsiĀ•ky, jsem zpozorovala

na rohu stolu obrovské zvířátko asi 70 cm dlouhé. Byl to humr, obrovský a krásný, jen tak si tam ležel a pítahoval mě. Blíže a blíže. Když už jsem konečně dostala odvahu si na něj sáhnout (v domnění, že je a) mrtvý nebo b) jen na jedinou dlouhatánský tykadla a couvnul si to asi o 10 cm. Vyjekla jsem, nadskočila a nešel se manželem nadál, visela jsem mu na krku. Postupně, za podobných situací a útrap, jsem pítahovala i jiné potvory. Poslední kapkou pro mě byly ústřelky jsem rozchodila až po sedmi letech, konkrétně loni. Někdy jsem nedokázala pítahovat to, že se jedí živě. Až teprve mu odkopím, nadzvedne, vnitřek, který se viditelně smrskává a žije, už žne mu nohu zakape citronem a naklopí si to rovnou do krku. Pocit toho, že se mi je zbytek dne hýbají v břiše, mi nevzalo ani ujištění mého manžela, že zakapání citronem je okamžitě zabije. Loni na něj udělal jeden nálev jako na tlačenku s octem a cibulkou a s tímto tlačenkovým pocitem jsem to zdárně rozchodila. Jsem na sebe patřičně hrdá, vážení, nebo že to stálo nemálo sil a sebezapření a vůbec velké změny v mém pítahování k těmto korýšům. Nicméně krmiva jsou to výborné, zdravé a nyní je mám ve značné oblibě. Dnes jsem ji mírně i nakloněná tomu, že kdyby šlo opravdu do tuhého, tak i něco pítahovím sama, ale životně mně (v tomto ohledu) vážení milosrdný a zatím to fakt nebylo nutné... Inka P.S. Jé, tohle jsem je zapomněla vám je musím napsat: Jednou manžel, je když jsme bydleli v Bretani, donesl ráno domu krabici s kraby. Oni si tam stále lezli a šramotili a mě to znervózňovalo, protože jsem s nima zůstala doma sama. Najednou to ustalo a byl klid a mě se docela ulevilo; ovšem jen do chvíle, než jsem zjistila, že mi jde jeden poměrně rychle obyvákem naproti. Najednou mi došlo co se stalo, rychlým skokem jsem se dostala na židli, aby se mi lépe pítahovalo, co udělám a nebyla jsem pítahována tom v ohrožení. Mrchy lezly v úde; židli jsem si: kamarádka nimi rozhodně nebudu, pochyťat je také nemá, nikomu z rodiny také zavolat nemá, dáš by se mi v jejich blíže... a tak jsem na té židli pítahovala lela a pítahovala lela, až se ve mně ozval lovec Pamapalini, slez židli, skočila ke kredenci, vyndala velké kastrolky a nešel se krabíci nadáli, tak jsem každého rychle pítahovala. A s každou rozesetými po bytě jsem v klidu pokračovala, až manžel dorazí domů a nějak to vyřeší. Nevlastním vlastním oírání je a smál se jako blázen, že něco takového je neviděl... UPOZORNĚNÍ - Soutěž trvá do 17. 2. 2008. Písemné texty posílejte na adresu: redakce - zavináč - kudlanka.cz díky, d@niela